

A.G. Schwarz

Vaatimuksettomuuden logiikka

Joulukuu ei ollut ensimmäinen kerta jolloin poltimme niitä, eikä se ollut ensimmäinen kerta jolloin ne käyttivät samoja valheita. ”Järjetöntä väkivaltaa!” itkee poliitikko, pyyhkien kyyneleitä lipulla, jonka toisella puolella on kansallisvärit ja toisella puolella kaiken ihmisyyden normi. ”Näillä mielenosoittajilla ei ole vaatimuksia, ne toimivat pelkän vihan pohjalta”, vakuuttaa Kaksoiskasvo, jonka toisessa kädessä on pamppu ja toisessa oliivipuun oksa. Media kiiruhtaa Keskitien korokkeelle, ja asettaen sen suoraan näiden kahden hahmon väliin päättelee neutraalisti, jopa sympaattisesti: ”Ne eivät tiedä mitä haluavat. Meidän täytyy kertoa niille.” Ja nousevan esiripun takaa paljastuu paneeli, jossa istuu asiantuntijoita, ekonomeja, sosiologeja, kansalaisaktivisteja, eikä pidä unohtaa fasisteja, kun ne alkavat kehittää valhetta ja kutoa sitä kaikista vangitsevimpiin muotoihin. Mutta se kaikki alkaa tästä yhdestä lähtökohdasta.

Poliisi tietää meidän ehdottavan ratkaisuja niiden väkivaltaan, sillä ne käyttävät kodeistamme löytyvää kirjallisuutta todistusaineistona meitä vastaan oikeudessa. Poliitikot tietävät meidän kuvittelevan maailmaa ilman niiden esivaltaa, sillä me puhumme siitä tiedotteissamme, jotka säestävät heidän kotiensa edustoille jätettyjä pommeja. Toimittajat tietävät meidän kritisoivan niiden kontrollia kulttuurista ja informaatiosta, sillä uskottelevat olevansa tutkijoita, ja me pistämme kirjoituksemme vapaasti saataville internetiin. Ja se mitä ne kaikki tietävät on juuri se mitä ne eivät suostu sanomaan noissa kiusallisissa tilanteissa, kun niiden täytyy myöntää meidän olevan olemassa: niillä ei ole sijaa meidän tulevaisuudessa. Tulemme tuhoamaan ne.

Joten ne puhuvat meistä kuin häiriötä aiheuttavasta hämmentyneiden lasten joukosta, ja toivovat saavansa ihmiset kuuroiksi sanojemme suhteen. Ja ne toivovat myös huiputtavansa joukossamme olevia hyväuskoisia kääntämään sanamme niiden ymmärtämälle kielelle. Vaatimusten kielelle. Vallankumouksellinen unelma kutistettuna muutamaan käytännölliseen kohtaan, jotka saattavat näennäisesti olla ensiaskelia pitkällä marssilla instituutioiden läpi. Naps! Ansa laukeaa.

Carl Schmitt, vaikutusvaltainen saksalainen poliittinen teoreetikko, juristi ja katumaton natsi, jonka työhön Chicagon yliopiston uusliberaalit myöhemmin tarttuivat, sanoi ettei hallitus ollut monopoli väkivallassa, vaan päätöksenteossa. Tämä vaikuttaa pitävän paikkansa. Itse asiassa valtio sallii

ja on säilymisensä suhteen riippuvainen yksityisestä väkivallasta patriarkaa-
tin, rasmin, työolojen, fasisistien katujengien ja muun vastaavan muodossa.
Voidakseen ylläpitää valtaa, valtio vaatii etuoikeuden päättää siitä mikä on
sallittua ja mikä ei, yhä pienemmällä elämänalueilla; päättää maan suunnasta
ja jälkeinpäin legitimoita ja säännellä kapitalistien aloitteita. Ja kun jokin
yhteiskunnallinen voima haastaa vallitsevan järjestyksen, valtion täytyy sot-
keutua ratkaisuun. Pasifistit ovat väärässä kun ne sanovat väkivallan olevan
valtion vahva laji. Jos ne hallitsisivat väkivallalla, niillä ei koskaan olisi legi-
timateettiä. Itse asiassa valtion vahva laji on kommunikaatio. Se on sitä että
otetaan keskeinen asema, välittäjän ja pääosan esittäjän rooli missä tahansa
päätöksessä. Se saa pelkäämään itseään jos on tarve, mutta ennen kaikkea se
selviytyy tekemällä itsensä kuulluksi ja välttämättömäksi, siihen pisteeseen
saakka, jossa ihmiset eivät pysty kuvittelemaan ratkaisua yhteiskunnalliseen
ongelmaan, jos sitä ei ole ennen kaikkea räätälöity valtion tarpeisiin.

Tämä on juuri se syy miksi anarkistit joulukuussa ja muulloin kieltäy-
tyivät esittämästä vaatimuksia. Emme keskustele valtion kanssa emmekä
istu rupattelemaan pääoman kanssa. Emme kerro niille mitä haluamme, sillä
ne tietävät sen jo: haluamme niiden kuolevan. Mutta emme vain sitä; ha-
luamme olla niitä, jotka tuhoavat nuo instituutiot, niin suuren yhteiskunnan
osan avulla kuin mahdollista, jotta voimme voittaa kyvyn luoda maailma
uudestaan kaikkien sen asukkaiden tarpeiden mukaan.

On järjestöntä esittää vaatimuksia sellaiselle minkä haluaa tuhota täysin,
sillä vaatimus muutoksesta siirtää toimijuuden vaatimuksen vastaanottajalle,
ja kommunikaation ele itsessään suo sille lisää elinaikaa. Hyökkäyksemme
pyrkivät tuhoamaan esivallan, avaamaan tilaa elämän luomiseksi, ja kom-
munkaatiolle yhteiskunnan kanssa. Emme halua kommunikoida valtion
kanssa.

Jos kapina ei kommunikoi vaatimuksia, se ei johdu sen järjettömyydestä,
vaan päinvastoin sen järkevyydestä. Ja jos ihmiset pitävät sitä järjettömänä,
se johtuu vain siitä, että emme ole onnistuneet haastamaan median roolia
kertojana, emme ole jakaneet riittävästi vastatietoa kiistämään niiden valheet.

Mutta jonain päivänä, jos vain teemme työmme hyvin, televisiota katso-
vat ihmiset kuulevat kommentaattorin sanovan: ”Niillä ei ole vaatimuksia.
Ne eivät tiedä mitä haluavat.” Ja nuo ihmiset tulevat vain hymyilemään ja

mieltivät sitä kuinka tyhmiä nuo huijarit ovat, kun ne pelaavat samaa vanhaa peliä vuodesta toiseen.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2013 maaliskuu 4

A.G. Schwarz
Vaativuksettomuuden logiikka

Suomennettu ote kirjasta ”We Are an Image From the
Future: The Greek Revolt of December 2008” (s.192-194).
Haettu 4.3.2013 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20110420235603817>